

Arrest

nr. 334 642 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 maart 2025 tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEN BOGAERDE, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. *Medio* 2017 werd aan verzoekers een visum gezinshereniging afgeleverd in functie van hun dochter B. A. die in België als minderjarige als vluchteling werd erkend op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 31 oktober 2017 werden verzoekers in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.2. Op 12 december 2022 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat verzoekers niet meer voldeden aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet en dus niet in aanmerking kwamen voor een verblijf van onbepaalde duur. Het verblijf van verzoekers werd omgezet in een tijdelijke machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die geldig was tot 16 oktober 2023 en waaraan verlengingsvoorwaarden waren gekoppeld.

1.3. Op 13 september 2023 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoekers niet voldeden aan de verlengingsvoorwaarden omdat ze leefloon genoten. Er werd hen gevraagd om bewijzen van voldoende bestaansmiddelen aan te reiken, maar verzoekers slaagden daar niet in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) nam op 17 maart 2025 een beslissing houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf. Verzoekers werden hiervan op 26 maart 2025 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

B.(…), S.(…)

Geboren op (…) te (…)

Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

Verblijvende te (…)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 16/10/2023 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene reisde naar België met een visum D/B11, dit i.f.v. zijn kind, B.(…) A.(…) (RR. (…), hierna de referentiepersoon). Hij werd op 31/10/2017 in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 12/12/2022 stelde onze dienst vast dat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd zijn onbeperkt verblijf geweigerd en werd hem een nieuw verblijf toegekend met geldigheid 16/10/2023 met onderstaande verlengingsvoorwaarden:

- het bezit van toereikende bestaansmiddelen,
- om niet ten laste te vallen van de openbare overheden,
- het bezit van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt
- en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid,
- wil tot integratie (art. 1/2)

Bij de volgende verlengingsaanvraag legde betrokkene een aansluitingsattest van Solidaris dd. 12/06/2023, een blanco uittreksel uit het strafregister dd. 15/06/2023 voor en een OCMW-attest dd. 09/06/2023 voor, waaruit bleek dat betrokkene leefloon genoot. Op basis hiervan startte onze dienst op 13/09/2023 een onderzoek omdat betrokkene niet voldeed aan de hem gestelde voorwaarden voor verlenging van zijn verblijfsmachtiging in de vorm van een hoorrecht. In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat, op basis van het voorgelegde OCMW-attest, hij niet voldeed aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging en dat onze dienst overweegt zijn verblijfsmachtiging niet meer te verlengen. Deze instructie werd op 10/10/2023 betekend door de betrokkene. Verder bevatte onze instructie nog volgende informatie: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 4° tot 7° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong."

Op 10/10/2023 ontving onze dienst via de gemeente aanvullende bewijsstukken als reactie op dit hoorrecht. Betrokkene legde hierbij opnieuw hetzelfde OCMW-attest dd. 09/06/2023 voor, waarop te lezen staat dat leefloon werd uitgekeerd aan betrokkene en zijn echtgenote, mevrouw K.(…) H.(…) F.(…), RR.(…). Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Op basis van het attest van juni 2023 en de gegevens die door een externe dienst aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat betrokkene tot op heden ten laste van de openbare overheden valt. Onze dienst concludeert dan ook dat de betrokkene al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de voorwaarden voor de verlenging van zijn machtiging tot verblijf.

Aangezien de betekening van ons onderzoek in de vorm van een hoorrecht heeft plaatsgevonden, gaan wij ervan uit dat betrokkene op de hoogte was van het onderzoek naar de mogelijke beëindiging van zijn verblijfsmachtiging. Uit gegevens die door een externe dienst aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote tot op heden nog steeds een leefloon ontvangen. Omdat betrokkene geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet langer ten laste valt van de openbare overheden, stellen wij — bij gebrek aan bewijs van het tegendeel — dat dit nog steeds het geval moet zijn. Derhalve concluderen wij dat betrokkene al geruime tijd, en tot op heden, niet voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Bovendien stellen wij vast dat sinds zijn meest recente aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsmachtiging, wij geen enkel bewijs hebben ontvangen waaruit blijkt dat betrokkene stappen heeft gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden, of dat hij ons heeft ingelicht waarom dit absoluut niet mogelijk zou kunnen zijn. Op het moment dat onze dienst de betrokkene onbeperkt verblijf weigerde en nieuw verblijf toekende in december 2022, was hij 72 jaar oud.

Onze dienst verwachtte op dat moment, en verwacht dit tot op heden, niet van de betrokkene dat hij plots actief zou worden op de arbeidsmarkt. Wel was zijn echtgenote op dat moment 63 jaar oud, en stelt onze dienst vast dat zijn echtgenote op dat moment de wettelijke pensioenleeftijd nog niet had bereikt. Bovendien bleek uit geen enkel gegeven dat zij destijds niet in staat was stappen te ondernemen om niet langer ten laste te vallen van de openbare overheden. Verder vermeldde ons hoorrecht het volgende: Indien andere gezinsleden beschikken over inkomsten, staat het u vrij om de bewijsstukken hiervan voor te leggen. Betrokkenen kregen bovendien de kans om stukken voor te leggen betreffende de bestaansmiddelen van andere gezinsleden, welke wij in onze overweging konden meenemen. Zij lieten dit na.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 13/09/2023.

Het feit dat betrokkene in reactie op ons onderzoek, in de vorm van een hoorrecht op 13/09/2023, slechts een attest van het OCMW heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat hij ten laste van de openbare overheden valt, geeft onze dienst geen enkele informatie over deze aspecten en stelt onze dienst niet in staat zijn verblijfsmachtiging verder te verlengen.

Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat hij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst, daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. Ook medische elementen worden niet voorgelegd. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat hij naliet te doen. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd.

Betrokkene verblijft hier sinds 2017 in het Rijk. Gelet op het verblijf van betrokkene kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn die een afbreuk zouden doen aan onze conclusie. Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat hij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst (68 jaar in het thuisland versus slechts 7,5 jaar in België), daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. De voorgelegde attesten betreffende aansluiting bij de mutualiteit en het blanco uittreksel van het strafregister op naam van de betrokkene doen geen afbreuk aan onze vaststelling. Deze documenten bevestigen slechts dat de betrokkene een blanco strafregister heeft en dat hij aangesloten is bij de mutualiteit. Dit vormt echter geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België en biedt geen basis voor verdere verdere verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op ons hoorrecht van 13/19/2023 heeft betrokkene geen documenten overgelegd die dit zouden aantonen. Ook heeft hij geen concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Los van zijn relatief lange verblijf in België concluderen wij ook dat de betrokkene het grootste deel van zijn leven doormaakte in zijn land van herkomst, nl. Syrië. Op basis van gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, gaan wij ervan uit dat hij nog steeds zijn moedertaal machtig is. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene niet in zijn land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen, noch dat hij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Gezien zijn lange levensloop in het land van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat hij aldaar het leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen. Hoe dan ook reikt hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Syrië dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene geeft zelf geen enkele informatie over in hoeverre de aard en de hechtheid van de gezinsbanden hem zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Hij verblijft in België samen met zijn echtgenote, wiens verblijf op dezelfde datum door onze dienst niet meer verlengd werd. Door deze en huidige beslissing blijft hun band behouden. Sinds 07/08/2023 woont betrokkene niet meer samen met zijn inmiddels meerderjarige dochter, mevrouw B.(...) A.(...), geboren in 2001, op basis van wiens verblijf hij destijds het recht om zich in België te vestigen had verkregen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene in 2017 voor een zeer korte periode (+/- 1,5 maand) is ingeschreven geweest op het adres van meneer B.(...) I.(...) (RR.(...)), die sinds 2021 de Belgische nationaliteit bezit. De exacte aard en de hechtheid van de band met meneer I.(...) is niet aangegeven door de betrokkene en kan ook niet uit het administratief dossier worden afgeleid. Onze dienst stelt niet dat betrokkene absoluut geen band kan hebben met zijn meerderjarige dochter of eventuele gezinsleden, noch dat hij deze banden niet zou mogen onderhouden. We stellen enkel vast dat mevrouw B.(...) A.(...) alleen is gaan wonen en dus niet meer afhankelijk is van haar vader, en dat betrokkene niet afhankelijk is van zijn dochter. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een eventuele terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8

van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokranit. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Bovendien stellen we vast dat betrokkene zelf niet wijst op de aanwezigheid van zijn dochter en eventuele gezinsleden in België, zelfs niet nadat hiernaar werd gevraagd in onze brief/instructie van 13/09/2023. Hieruit kan worden geconcludeerd dat betrokkene de aanwezigheid van zijn meerderjarige dochter en eventuele gezinsleden in België niet belangrijk genoeg acht. Tevens kan hij, bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de (familie)banden onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de gezinsleden van betrokkene in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is. Onze dienst oordeelt niet dat de referentiepersoon betrokkene moet vergezellen bij een eventuele reis naar het land van herkomst. Het feit dat de referentiepersoon internationale bescherming verkreeg, vrijwaart betrokkene niet automatisch van hem na te leven voorwaarden. Indien betrokkene van mening is dat hij meent internationale bescherming te krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen.

Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient hij de in de wet voorziene procedure te volgen. Let wel: deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken.

Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkene niet verder kan worden verlengd. Het feit dat de referentiepersoon en eventuele andere gezinsleden die legaal in België verblijven en/of de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat zijn eveneens niet van de verplichting om de aan zijn gestelde voorwaarden te respecteren.

Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf in de weg zou staan.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

K.(...) H.(...), F.(...)

Geboren op (...) te (...)

Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 16/10/2023 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene reisde naar België met een visum D/B11, dit i.f.v. haar kind, B.(...) A.(...) (RR. (...), hierna de referentiepersoon). Zij werd op 31/10/2017 in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 12/12/2022 stelde onze dienst vast dat zij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd haar onbeperkt verblijf geweigerd en werd haar een nieuw verblijf toegekend met geldigheid 16/10/2023 met onderstaande verlengingsvoorwaarden:

- het bezit van toereikende bestaansmiddelen,
- om niet ten laste te vallen van de openbare overheden,
- het bezit van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt
- en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid,
- wil tot integratie (art. 1/2)

Bij de volgende verlengingsaanvraag bleek uit het administratief dossier dat betrokkene leefloon genoot. Op basis hiervan startte onze dienst op 13/09/2023 een onderzoek omdat betrokkene leek niet te voldoen aan de aan haar gestelde voorwaarden tot verlenging van haar verblijfsmachtiging in de vorm van een hoorrecht. In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat, op basis van stukken in het administratief dossier, zij niet voldeed aan de voorwaarden voor de verlenging van haar verblijfsmachtiging en dat onze dienst overweegt haar verblijfsmachtiging niet meer te verlengen. Deze instructie werd op 10/10/2023 betekend door de betrokkene. Verder bevatte onze instructie nog volgende informatie: 'Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 4° tot 7° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.'

Op 10/10/2023 ontving onze dienst via de gemeente aanvullende bewijsstukken als reactie op dit hoorrecht. Betrokkene legde hierbij een attest voor van het OCMW-steun dd.09/06/2023 waarop te lezen is dat geruime tijd leefloon werd uitgekeerd aan betrokkene en haar echtgenoot meneer B.(...) S.(...), RR.(...). Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Op basis van het attest van juni 2023 en de gegevens die door een externe dienst aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat betrokkene zelfs tot op heden ten laste van de openbare overheden valt. Onze dienst concludeert dan ook dat de betrokkene al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de voorwaarden voor de verlenging van haar verblijfsmachtiging tot verblijf.

Aangezien de betekening van ons onderzoek in de vorm van een hoorrecht heeft plaatsgevonden, gaan wij ervan uit dat betrokkene op de hoogte was van het onderzoek naar de mogelijke beëindiging van haar verblijfsmachtiging. Uit gegevens die door een externe dienst aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot tot op heden nog steeds een leefloon ontvangen. Omdat betrokkene geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer ten laste vallen van de openbare overheden, stellen wij - bij gebrek aan bewijs van het tegendeel - dat dit nog steeds het geval moet zijn. Derhalve concluderen wij dat betrokkene al geruime tijd, en tot op heden, niet voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar verblijfsmachtiging. Bovendien stellen wij vast dat sinds zijn meest recente aanvraag tot verlenging van haar verblijfsmachtiging, wij geen enkel bewijs hebben ontvangen waaruit blijkt dat betrokkene stappen heeft gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden, of dat hij ons heeft ingelicht waarom dit absoluut niet mogelijk zou kunnen zijn. Op het moment dat onze dienst de betrokkene onbepert verblijf weigerde en nieuw verblijf toekende in december 2022, was zij 63 jaar oud. Onze dienst stelt vast dat de betrokkene op dat moment de wettelijke pensioenleeftijd nog niet had bereikt en dat uit geen enkel gegeven bleek dat zij op dat moment niet in staat was stappen te ondernemen om niet langer ten laste te vallen van de openbare overheden. Verder vermeldde ons hoorrecht het volgende: 'Indien andere gezinsleden beschikken over inkomsten, staat het u vrij om de bewijsstukken hiervan voor te leggen.' Berokkenen kregen bovendien de kans om stukken voor te leggen betreffende de bestaansmiddelen van andere gezinsleden, welke wij in onze overweging konden meenemen. Zij lieten na dit te doen.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van haar verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 13/09/2023.

Het feit dat betrokkene in reactie op ons onderzoek, in de vorm van een hoorrecht op 13/09/2023, slechts een attest van het OCMW heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat zij ten laste van de openbare overheden valt, geeft onze dienst geen enkele informatie over deze aspecten en stelt onze dienst niet in staat haar verblijfsmachtiging op die basis verder te verlengen.

Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat zij gezien de lange levensloop in het land van herkomst, daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. Ook medische elementen worden niet voorgelegd. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliet te doen. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd.

Betrokkene verblijft hier sinds 2017 in het Rijk. Gelet op het verblijf van betrokkene kan weliswaar aangenomen worden dat zij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn die een afbreuk zouden doen aan onze conclusie. Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat zij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst (58 jaar in het thuisland versus slechts 7,5 jaar in België), daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op ons hoorrecht van 13/19/2023 heeft betrokkene geen documenten overgelegd die dit zouden aantonen. Ook heeft zij geen concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren.

Los van haar relatief lange verblijf in België concluderen wij ook dat de betrokkene het grootste deel van haar leven doormaakte in haar land van herkomst, nl. Syrië. op basis van gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, gaan wij ervan uit dat zij nog steeds haar moedertaal machtig is. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene niet in haar land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen, noch dat zij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Gezien haar lange levensloop in het land van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat zij aldaar het leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen. Hoe dan ook reikt ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Syrië dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene geeft zelf geen enkele informatie over in hoeverre de aard en de hechtheid van de gezinsbanden haar zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Ze verblijft in België samen met

haar echtgenoot, wiens verblijf op dezelfde datum door onze dienst niet meer verlengd werd. Door deze en huidige beslissing blijft hun band behouden. Sinds 07/08/2023 woont betrokkene niet meer samen met haar inmiddels meerderjarige dochter, mevrouw B.(...) A.(...), geboren in 2001, op basis van wiens verblijf zij destijds het recht om zich in België te vestigen had verkregen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene in 2017 voor een zeer korte periode (+/- 1,5 maand) is ingeschreven is geweest op het adres van meneer B.(...) I.(...) (RR. (...)), die sinds 2021 de Belgische nationaliteit bezit. De exacte aard en de hechtheid van de band met meneer I.(...) is niet aangegeven door de betrokkene en kan ook niet uit het administratief dossier worden afgeleid. Onze dienst stelt niet dat betrokkene absoluut geen band kan hebben met haar meerderjarige dochter of meneer I.(...), noch dat zij deze banden niet zou mogen onderhouden. We stellen enkel vast dat mevrouw B.(...) A.(...) alleen is gaan wonen en dus niet meer afhankelijk is van haar moeder, en dat betrokkene niet afhankelijk is van haar dochter. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een eventuele terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. '128132 van 19.08.2014). Bovendien stellen we vast dat betrokkene zelf niet wijst op de aanwezigheid van haar dochter en eventuele gezinsleden in België, zelfs niet nadat hiernaar werd gevraagd in onze instructie van 13/09/2023. Hieruit kan worden geconcludeerd dat betrokkene de aanwezigheid van haar meerderjarige dochter en eventuele gezinsleden in België niet belangrijk genoeg acht. Tevens kan betrokkene, bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de (familie)banden onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de gezinsleden van betrokkene in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is. Onze dienst oordeelt niet dat de referentiepersoon betrokkene moet vergezellen bij een eventuele reis naar het land van herkomst. Het feit dat de referentiepersoon internationale bescherming verkreeg, vrijwaart betrokkene niet automatisch van haar na te leven voorwaarden. Indien betrokkene van mening is dat zij meent internationale bescherming te krijgen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen.

Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient zij de in de wet voorziene procedure te volgen. Let wel: deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkene niet verder kan worden verlengd.

Het feit dat de referentiepersoon en eventuele andere gezinsleden die legaal in België verblijven en/of de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de aan haar gestelde voorwaarden te respecteren.

Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf in de weg zou staan.

(...)"

1.5. Verzoekers dienden op 28 maart 2025 allebei een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van hun synthesememorie voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van

behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

“Samenvatting:

Het verblijfsrecht van verzoekende partijen was initieel gebaseerd op art. 10 §1, 7° Vreemdelingenwet.

Nadat de minderjarige A.(...) meerderjarig geworden was en de ouderlijke woonst had verlaten, werd het verblijfsrecht omgezet in een verblijf gebaseerd op art. 13 Vreemdelingenwet.

Bij een beslissing omtrent verlenging of stopzetting van het tijdelijk verblijf van de verzoekers, dient er op grond van art. 13 §1 en 3 Vreemdelingenwet een beoordeling te gebeuren omtrent hun specifieke leefsituatie in België.

Deze beoordeling kan slechts gebeuren mits een uitoefening van het hoorrecht van de verzoekers. Dat hoorrecht moet effectief, nuttig en grondig uitgevoerd worden. En daar blijkt een en ander foutgelopen te zijn. Verweerster verwijst in de bestreden beslissing verschillende malen naar ‘het hoorrecht van 13.09.2023’, maar verzoekers vallen compleet uit de lucht. Verzoekende partijen begrijpen niet naar welk hoorrecht verwezen wordt, want ze hebben nooit een brief ontvangen met vraag voor toelichting of vraag om stukken te bezorgen.

Verzoekers, met de hulp van hun assistente bij het OCMW Oostende, waren zelfs de enige die actie ondernamen: geregeld deden ze navraag bij stad Oostende naar de stand van hun dossier. Daar werd hen niet meegedeeld dat ze nog een vragenlijst moesten invullen. Daar werd hen ook niet meegedeeld dat ze nog stukken moesten bezorgen. Daar werd hen enkel meegedeeld dat ze moesten wachten, 1 jaar en 8 maanden lang.

Verzoekers hebben nooit de kans gehad om inhoudelijk te antwoorden op de vragen omtrent hun leven in België, familiebande, sociale banden, hun gezondheid, etc.... omdat het hen nooit gevraagd werd.

Nochtans is de situatie van verzoekers net heel precair en heeft toelichting die zij kunnen verschaffen over hun persoonlijke situatie een grote impact op de beslissing die verweerster dient te nemen.

De materiële motiveringsplicht vereist eveneens dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Reeds eerder werd in soortgelijke materie als dat van de verzoekers gesteld dat een correcte feitenvinding dient te gebeuren, nu bij het vaststellen van incorrecte feiten daaruit niet kan vastgesteld worden of voorst wel tot een correcte beslissing gekomen wordt (RvV, nr. 233 708 van 9 maart 2020).

In de nota met opmerkingen stelt verweerster dat er op 13.09.2023 een brief naar verzoekers werd gestuurd, met vraag bijkomende toelichting te verschaffen.

Echter, verzoekers hebben nooit dergelijke brief ontvangen. Verwerende partij legt noch deze brief, noch het bewijs van verzending ervan voor.

Verzoekers konden bezwaarlijk reageren op een brief die ze niet ontvangen hebben. Van een effectief hoorrecht was er dan ook geen sprake. Indien er geen effectief hoorrecht werd uitgeoefend, gaat verweerster niet voort op de juiste informatie of volledige informatie, zodat de beslissing van verweerster onmogelijk terdege gemotiveerd kan zijn, quod in casu.

Het enige wat de assistente van verzoekers te weten kwam bij stad Oostende, was de vraag om een bewijs van de inkomsten van verzoekers te bezorgen; reden waarom ze een bewijs van hun leefloon hadden bezorgd. Meer werd hen niet gevraagd.

Nochtans zou een uitgebreide vragenlijst verzoekers ertoe aangezet hebben om de volgende informatie aan verwerende partij te bezorgen; informatie die een volledig ander licht over hun situatie laat schijnen. Het gebrek aan de volgende enorm belangrijke informatie zorgde voor een negatieve beslissing:

- *ze hebben geen familie meer in Syrië;*
- *hun enige familie zijn hun vier kinderen, die in België wonen;*
- *beiden zijn de pensioengerechtigde leeftijd al voorbij, eerste verzoeker zelfs 10 jaar; op 75 jarige leeftijd kan eerste verzoeker niet meer werken; hij is oud en versleten;*
- *eerste verzoeker heeft een zeer slechte gezondheid, met actieve type II diabetes, cataract, polneuropathie, spondylose lumbaal, coronair lijden en ischemische cardiomyopathie (cf. stuk 2);*
- *tweede verzoekster, hoewel tien jaar jonger, verkeert ook in een zeer slechte gezondheidstoestand, met actieve hepatitis C, hoge bloeddruk en type II diabetes. De laatste jaren heeft ze al verschillende aandoeningen en ingrepen achter de rug, waardoor haar gezondheid sterk achteruit gegaan is. Een grote klap heeft ze gekregen door een corona-infectie in 2020. Ze is slecht te been en dient dagelijks maar liefst 7 verschillende medicijnen te nemen (Tardyferon, Coveram, Synjardy, Pantoprazole, Simvastatin, Nobiten en Bayer Microlet) (cf. stuk 3);*
- *beiden zijn sterk (lees: dagelijks) afhankelijk van de hulp van hun kinderen, zowel financieel (kinderen regelen de betalingen), organisatorisch (kinderen regelen de afspraken met de verschillende diensten en tolken) als praktisch en levensnoodzakelijk (kinderen gaan voor hen naar de winkel/apotheek en brengen hen eten, dranken en medicijnen).*

Het voorgaande klemmt des te meer in het licht van de vaststelling dat de levensverwachting in Syrië voor mannen 72,8 jaar is (bron: <https://www.indexmundi.com/nl/syrie/demografie-profiel.html>). Eerste verzoeker is

al twee jaar ouder dan dat en sukkelt, zoals voorzeggd, ernstig met zijn gezondheid. Hij heeft misschien nog één tot twee jaar te leven.

In Syrië is er geen opvangnet voor ouderen, noch degelijke a fortiori betaalbare medische zorg. Opvang en zorg voor de ouderen is de taak van de kinderen. Maar deze kinderen wonen allemaal in België. Terugkeren naar Syrië staat voor hen beiden bijgevolg gelijk met zeker overlijden. Niemand zou er voor hen kunnen zorgen, terwijl er überhaupt geen adequate zorg voorhanden is.

In welk land leven we als deze personen niet als behatenswaardig zouden aanzien worden en hen de kans niet zou gegeven worden om ook hun laatste jaren bij hun kinderen door te brengen?

De beslissing van verweerster berust op een gebrekkige grondslag, is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers twee medische attesten opgesteld door dokter P.J. op 27 maart 2025 (Verzoekschrift, bijlagen 2-3).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben in tegenstelling tot wat verzoekers in hun middel poneren geen betrekking op de materiële motiveringsplicht maar op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6. Blijkens het administratief dossier werden verzoekers op 22 augustus 2017 in het bezit gesteld van een visum type D gezinshereniging in functie van hun dochter die in België als vluchteling werd erkend. Verzoekers werden in dit kader op 31 oktober 2017 in het bezit gesteld van een A-kaart. Hun verblijf werd telkens verlengd, maar zij kwamen niet in aanmerking voor een onbeperkt verblijfsrecht in toepassing van artikel 13, §1, derde lid van de vreemdelingenwet omdat zij niet voldeden aan de bestaansmiddelenvereiste.

Op 12 december 2022 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om het verblijf tijdelijk te verlengen op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet en verdere verlenging afhankelijk te stellen van voorwaarden inzake bestaansmiddelen. Verzoekers werden op 9 januari 2023 in kennis gesteld van deze beslissingen waarin duidelijk werd vermeld dat ze bij hun volgende verlengingsverzoeken het bewijs dienden te leveren dat ze niet ten laste vielen van de openbare overheden.

Uit het administratief dossier blijkt vervolgens, in tegenstelling tot wat verzoekers in hun synthesesmemorie beweren, dat zij op 10 oktober 2023 in kennis werden gesteld van instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 september 2023. Deze instructies bevatten immers, naast een datumstempel, eveneens de handtekening van respectievelijk eerste verzoeker en tweede verzoekster. Er kan redelijkerwijze worden geconcludeerd dat verzoekers kennis hebben kunnen nemen van de inhoud van deze instructies. Hierin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekers niet voldeden aan de voorwaarden voor de vernieuwing van hun 'machtiging' tot verblijf. Er werd aan verzoekers gevraagd om attesten van niet-steunverlening van

het OCMW aan te leveren en bewijzen van toereikende bestaansmiddelen. Verzoekers legden evenwel enkel attesten neer van het OCMW waaruit bleek dat zij wél leefloon ontvingen en zij leverden geen gegevens aan betreffende andere bestaansmiddelen.

Op 17 maart 2025 werd beslist om de verlenging van de machtigingen tot tijdelijk verblijf te weigeren om volgende redenen: *“Op basis van het attest van juni 2023 en de gegevens die door een externe dienst aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat betrokkene tot op heden ten laste van de openbare overheden valt. Onze dienst concludeert dan ook dat de betrokkene al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de voorwaarden voor de verlenging van zijn (haar) machtiging tot verblijf.”*

3.7. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voor zover de vreemdeling nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

(...)”

3.8. In hun middel ontkennen verzoekers niet dat zij niet voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste, maar zij betogen dat de gemachtigde van de minister geen zorgvuldige beoordeling kon maken van hun specifieke leefsituatie in België omdat zij nooit zouden zijn 'gehoord'. Naar aanleiding van de nota met opmerkingen beweren verzoekers dat zij de brief van 13 september 2023, waarvan de verwerende partij gewag maakt, nooit ontvangen hebben, waardoor zij hun situatie niet verder konden toelichten. Verzoekers zetten in hun middel uiteen dat zij geen familie meer hebben in Syrië, dat zij een slechte gezondheid hebben en dat zij afhankelijk zijn van hun kinderen.

3.9. In zoverre verzoekers zich beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen, noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen, zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

3.10. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekers meermaals de gelegenheid kregen om hun individuele situatie nader toe te lichten. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan in de voorliggende omstandigheden niet worden vastgesteld.

3.11. Waar verzoekers in hun middel gewag maken van hun slechte gezondheid en verwijzen naar medische fiches, opgesteld door dr. P.J. op 27 maart 2025 (Verzoekschrift, bijlagen 2-3), dient te worden aangestipt dat deze documenten dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen, die 10 dagen eerder werd genomen. Deze medische documenten werden bijgevolg niet ter beoordeling voorgelegd aan de gemachtigde van de minister waardoor verzoekers deze laatste geen onzorgvuldigheid kunnen verwijten doordat met deze stukken geen rekening zou zijn gehouden. De Raad kan hier als annulatierechter evenmin acht op slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860).

3.12. Verzoekers betogen ten slotte dat ze 4 kinderen hebben in België, dat ze geen familie meer hebben in Syrië en dat er in Syrië geen opvangnet is voor ouderen. De Raad benadrukt in dit verband, net zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen, dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregelen betreffen en hiermee ook niet gepaard gaan.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat aan de bestreden beslissingen geen deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen ten grondslag liggen of dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het hoorrecht.

Het enig middel van de synthesesememorie is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN